

noget Barn endnu. Vis mig Berneliget først, saa kunne vi altid bag efter tale om, at Brønden skal kastes til. Saadan var det omtrent, det ærede Medlem talte. Han sagde: Lad mig se Kendsgerningerne for, at dette Ministerium har svigtet Venstres Sag. Men naar først Kendsgerningerne ere der, er Barnet druknet, og saa er det i Almindelighed betragtet for at være lovlig sent at kaste Brønden til. Det, jeg arbejder for, er, at vi skulle kaste Brønden til, inden Barnet drukner (Afbrydelse) . . . og de ærede Medlemmer, som afbryde mig, maa vist indrømme mig, at det i Almindelighed ikke er dumt at kaste Brønden til, inden Barnet er druknet, det betragtes i Almindelighed ikke saa. Det ærede Medlem fra Ribe sagde til mig: „Naar jeg ikke har kunnet følge de Herrer, er det, fordi jeg vil spørge dem: Ville de nævne mig et eneste Punkt, hvor Konseilspræsidenten, da han loyalt og aabent kom til Venstres Bestyrelse og til Venstrepartiet og sagde, at det og det vilde han nu kæmpe for, og det og det ansaa han det for rigtigt at fremme, ville de saa nævne mig et eneste Punkt, paa hvilket Ministeren har forlangt, at vi skulde svigte noget af Venstres gamle Principper og gamle Standpunkter.“ Nu tilkommer det mig at svare det ærede Medlem fra Ribe.

For det første erklærede i Bestyrelsesmødet, hvor det ærede Medlem for Ribe var til Stede, den højtærede Konseilspræsident uden nogen Foranledning fra nogen Side, at han havde tabt Troen paa, at der kunde naas nogen væsentlig Nedgang i vore Militærudgifter. Dette var en Udtalelse, som var i Strid med Venstres Program, og den blev fremsat uden nogen Foranledning. Og netop fordi den blev fremsat uden nogen Foranledning, var det, at det ærede Medlem for Ribe og jeg vare fuldstændig enige om, at denne Udtalelses Hensigt var at sprænge Venstre. Den blev fremsat uden nogen Foranledning med den Hensigt at sprænge en Del af Venstre ud, som man fandt var bleven besværlig, derom ere jeg og det ærede Medlem for Ribe enige, og det ærede Medlem for Ribe har blandt mange gode Egenskaber ogsaa den, at han ikke løber fra sit Ord, han vil derfor heller ikke benægte dette. Formaalet med denne Udtalelse var det, at de skulde ud af Partiet, som fortsat holdt paa, at der skulde være Nedgang i Militærudgifterne. Nu har det ærede Medlem for Ribe bag efter sagt, at denne Udtalelse brød han sig

Pokker om. Men der har det ærede Medlem for Ribe ikke baaret sig rigtig ad. Han har for det første baaret sig urigtig ad over for den højtærede Konseilspræsident, som forlangte Tilslutning til sit Program og sin Programudtalelse som Betingelse for, at man blev i Venstrereformpartiet, og han maatte derfor gaa ud fra, at enhver, som blev inde i Venstrereformpartiet, vilde respektere dette og ikke sige: Det bryder jeg mig Pokker om. Det var ikke rigtigt over for den højtærede Konseilspræsident. Men desuden var det ikke rigtigt over for det ærede Medlems tidligere Partifæller, som vare blevne stemte ud af Partiet, thi det forvirrer jo Folk noget, idet de maa sige saaledes: Naar det ærede Medlem for Ribe kan være i Reformpartiet, uagtet han bryder sig Pokker om, at den højtærede Konseilspræsident har tabt sin Tro til væsentlig Nedgang i Militærudgifterne, maatte det ærede Medlem for Ringsted vel ogsaa kunne være i Reformpartiet, selv om han brød sig Pokker om det. Men det kunde han Pokker ikke, for naar han ikke vilde bekende Troen, saa skulde han herut. Det var den ene Ting.

Saa kommer jeg til Officerslønningernes Forhøjelse. Den højtærede Konseilspræsidents Udtalelse om dette Punkt forleden Dag var ikke meget tydelig, men vi ere jo ikke forvante med tydelige Udtalelser fra den højtærede Konseilspræsident. I den Henseende forkæler han os i Grunden ikke, saa vi maa vel søge at fortolke den og forstaa den, saa godt vi kunne. Udtalelsen bliver vel nok almindelig forstaaet saadan, at Forslag om Officerslønningernes Forhøjelse kommer en Gang i denne Rigsdagssamling. Men det kan ikke nægtes, at det at gaa hen og forhøje Officerslønningerne nu, inden nogen tilsvarende Besparelse paa de militære Udgifter er naaet, er i Strid med bestemte Aftaler, som bleve truffet mellem Venstrereformpartiets Repræsentanter i Finansudvalget og den afgaaede Krigsminister og den afgaaede Marineminister om, at efter at Underofficerslønningerne vare forhøjede, og efter at den ekstraordinære Bevilling til Kanonerne og Bevillingen til Forsøgsforplejningen vare givne, maatte der ikke komme nogen Forhøjelse af de militære Udgifter, idet enhver ny Militærudgift skulde opvejes af Besparelser paa de militære Budgetter. Dette var en ren og skær Aftale, og denne Aftale bliver brudt, naar Officerslønningerne nu skulle forhøjes uden tilsvarende Besparelser.